

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci navrhovatele **Městyse Litultovice**, se sídlem v Litultovicích, Litultovice 1, zastoupeného JUDr. Hanou Reclíkovou, advokátkou se sídlem v Opavě, Bílovecká 62, proti odpůrci **Moravskoslezskému kraji**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 117, za účasti I) Obce Jakartovice, se sídlem v Jakartovicích, Jakartovice 89, II) Obce Lhotka u Litultovic, se sídlem v Litultovicích, Lhotka u Litultovic 61 a III) Obce Mladecko, se sídlem v Mladecku, Mladecko č.p. 19, všechny osoby zúčastněné zastoupeny JUDr. Hanou Reclíkovou, advokátkou se sídlem v Opavě, Bílovecká 62, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Moravskoslezského kraje, vydaných Zastupitelstvem Moravskoslezského kraje usnesením č. 16/1426 dne 22.12.2010,

takto:

- I. V opatření obecné povahy – Zásadách územního rozvoje Moravskoslezského kraje, schválených usnesením Zastupitelstva Moravskoslezského kraje č. 16/1426 dne 22.12.2010 se **zrušuje** v textové části v bodě č. 96 věta: *„Nepřipustit rozšiřování stávajících a vznik nových lokalit určených pro stavby k rodinné rekreaci ani zahušťování zástavby v těchto lokalitách.“* dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce je **povinen** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 11.800,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Hany Reclíkové, advokátky se sídlem v Opavě, Bílovecká 62.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podaným návrhem se navrhovatel domáhal zrušení části opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Moravskoslezského kraje vydaných Zastupitelstvem Moravskoslezského kraje usnesením č. 16/1426 ze dne 22.12.2010, a to v textové části v bodě 96 věta: *„Nepřipustit rozšiřování stávajících a vznik nových lokalit určených pro stavby k rodinné rekreaci ani zahušťování zástavby ve stávajících lokalitách“.*

Podaný návrh navrhovatel odůvodnil těmito body:

- 1) Citovanou větou odpůrce překročil své pravomoci svěřené mu zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen stavební zákon) k regulování území a zasáhl nad rámec zákona do pravomocí samosprávy na úrovni jednotlivých obcí. Navrhovatel poukázal na vnitřní rozpornost této části zásad územního rozvoje (dále jen ZÚR), když v citovaném bodě 96 specifikují krajinu zemědělskou harmonickou jako atraktivní pro bydlení a rekreaci a ve stejném bodě tento způsob použití taxativně zakazují. ZÚR označil v této části za nepřezkoumatelné s tím, že v odůvodnění nejsou uvedeny konkrétní důvody, na jejichž základě byla učiněna taxativní regulace území.

- 2) Stanovené zásady pro rozhodování a o změnách v území vyjádřené v jednotlivých odrážkách na str. 93 až 94 ZÚR jsou zcela dostatečné a konkrétní, takže regulativ vyjádřený v napadené větě bodu 96 přesahuje zákonnou míru a šikanózně zasahuje do rozhodovacích pravomocí obcí. Podle navrhovatele odpůrce překročil svou zákonnou pravomoc, neboť není oprávněn v ZÚR regulovat jiné plochy než ty, které mají nadmístní význam. Regulace lokalit pro stavby a rodinné rekreace je záležitostí lokální v kompetenci orgánů místní správy.
- 3) Navrhovatel poukázal na rozhodovací praxi Ústavního soudu související s rozsahem práva na samosprávu (nález ze dne 11.12.2007 sp. zn. Pl.ÚS 45/06, publikovaná ve Sb. ÚS pod č. 218/2007) s tím, že zde učiněné závěry jsou přenositelné i na oblast územního plánování v případech vydávání ZÚR. Dále poukázal na ust. § 18 a 19 stavebního zákona, která konkrétně stanovují cíle a úkoly územního plánování s tím, že odpůrce ve svém postavení může v ZÚR stanovit pravidla, na jejichž základě budou hodnoceny stavební záměry z hlediska jejich dopadu na zákonem chráněné hodnoty. Vybočí však z mezí daných požadavkem subsidiarity a minimalizace zásahu do práv jednotlivců, pokud znemožní určitý legální typ ekonomické či stavební aktivity, který je za srovnatelných podmínek jinde na území České republiky běžně provozován a připuštěn. Požadavek elementární jednotnosti podmínek pro život jednotlivců včetně jejich ekonomických aktivit sice neznamená, že by v různých regionech nemohly být stanoveny různé podmínky pro regulaci takových aktivit, např. stavebních, avšak tato regulace musí mít objektivně existující důvod, který v posuzované věci není z obsahu ZÚR zřejmý.

Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že v době vydání ZÚR nebylo v ust. § 43 stavebního zákona obsaženo, že územní plán ani vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím. Navrhovatel neuvedl, jakým způsobem dovozuje překročení pravomoci odpůrce. Odpůrce pro úplnost poukázal na vyhlášku č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, účinnou ke dni 22.12.2010 (dále jen vyhláška č. 500/2006 Sb.) a její přílohu č. 4 obsahující zásady územního rozvoje, vymezení cílových charakteristik krajiny ve smyslu Evropské úmluvy o krajině č. 13/2005 Sb.M.S. a stanovení požadavků nadmístního významu na koordinaci územně plánovací činnosti obcí a na řešení v územně plánovací dokumentaci obcí. Odpůrce nesouhlasí s tvrzením, že v napadené části překročil svou pravomoc. Skutečnost, že ZÚR v některých částech vymezuje jako jeden z úkolů územního plánování vytváření podmínek a podpory rekreace a cestovního ruchu, odpovídá Politice územního rozvoje, kde je formou republikové priority vymezen v obecné rovině a konkretizován je pak také u jednotlivých specifických oblastí. ZÚR stanoví požadavky na účelné a hospodárné uspořádání území kraje, což činí pomocí zásady nerozšiřování ploch pro tzv. rodinnou rekreaci (ust. § 36 odst. 1 stavebního zákona). Podporu rekreace a rozvoje cestovního ruchu nelze podle odpůrce zaměnit s výstavbou objektů, které mohou sloužit pouze k určitému typu rekreace, jenž je pouhým fragmentem cestovního ruchu. Napadený regulativ spočívající v omezení rozšiřování určitého typu výstavby nemůže být zaměřován s obecnou prioritou podpory rozvoje určité činnosti, jak činí navrhovatel. Tvrzení nepřezkoumatelnost je proto z pohledu odpůrce irelevantní. Dále odpůrce vyjádřil nesouhlas s návrhovým tvrzením, že napadeným regulativem přesáhl své kompetence a poukázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), a to rozsudku ze dne 27.9.2005 sp. zn. 1 Ao 1/2005, kde NSS dospěl k závěru, že opatření obecné povahy může konkretizovat povinnost, která již vyplývá ze zákona. Pokud tedy odpůrce stanovil požadavek,

jehož splněním dojde k zákonem předpokládané ochraně konkrétně vymezených hodnot, nemůže tato skutečnost představovat rozpor ZÚR se zákonem. Odpůrce dále poukázal na ust. § 36 odst. 3 stavebního zákona a vyhlášku č. 500/2006 Sb., která toto zákonné ustanovení dále konkretizuje. Regulace, která stanoví povinnost nerozšiřovat lokality určené k výstavbě pro rodinnou rekreaci a nezahušťovat tuto zástavbu stávající, nestanoví novou povinnost, ale pouze provádí obecně stanovenou zákonnou povinnost s ohledem na dostupná data, která byla podkladem při zpracování koncepčního dokumentu na území kraje. Dále odpůrce uvedl, že i kdyby názor navrhovatele, že napadená regulace je ve světle ostatních zásad aplikovaných na daný typ krajiny nadbytečná, byl shledán správným, nezakládá takový důvod rozpor ZÚR s právními předpisy. K odkazu navrhovatele na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 45/06 odpůrce uvedl, že nerozporuje pravomoc obcí pořídit územní plán, ale zdůrazňuje, že i kraj je nadán pravomocí regulovat území kraje, přičemž míru konkrétnosti těchto nástrojů územního plánování vymezuje zákon. Je přitom vyloučeno, aby se oba dokumenty i jejich zákonná úprava v určitých oblastech obsahově nepřekrývaly. Odpůrce odmítá názor, že prostřednictvím ZÚR rozhodl o tom, jaké ekonomické či stavební aktivity jsou na území kraje nepřípustné. Uvedená regulace se území celého kraje netýká, vztahuje se pouze ke konkrétnímu typu krajiny určenému v rámci zákonem stanoveného vymezení cílových charakteristik krajiny, odpovídá zákonem stanovenému obsahu ZÚR i cílům a úkolům územního plánování. Námitka navrhovatele, že je za srovnatelných podmínek vymezení ploch pro rodinnou rekreaci na území jiných krajů v rámci České republiky regulováno odlišně, neobsahuje žádný důkaz ani tvrzení, jež by to prokazovalo. I toto návrhové tvrzení je tedy bezpředmětné a nepodložené. Závěrem odpůrce zdůraznil procesní pasivitu navrhovatele v průběhu pořizování ZÚR. Navrhovatel (stejně jako osoby zúčastněné na řízení) neuplatnil v průběhu pořizování ZÚR námitky ve smyslu ust. § 39 odst. 2 stavebního zákona, ačkoliv návrh ZÚR byl projednán dle citovaného ustanovení opakovaně. NSS již v minulosti judikoval, že posouzení napadeného opatření obecné povahy na základě návrhu na zrušení územně plánovací dokumentace, který nemá věcně žádný předobraz v námitkách či připomínkách uplatněných v řízení o územně plánovací dokumentaci, je věcně omezeno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16.11.2010 sp. zn. 1 Ao 2/2010, rozsudek NSS ze dne 7.10.2011 sp. zn. 6 Ao 5/2011, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21.8.2013 sp. zn. 79A 4/2013). Dále zmínil, že navrhovatel otálel mezi návrhem na zrušení napadené části ZÚR až k samotnému konci tříleté lhůty stanovené k podání žaloby. Z návrhu pak nevyplývá, které kogentní normy a veřejný zájem byly podle navrhovatele napadeným řešením porušeny. Odpůrce navrhl zamítnutí návrhu.

Ze správních spisů odpůrce bylo zjištěno, že Krajským úřadem Moravskoslezského kraje byl na základě průzkumů a rozborů v rozsahu územně analytických podkladů zpracován a projednán návrh zadání ZÚR. Zadání bylo schváleno Zastupitelstvem Moravskoslezského kraje usnesením č. 22/1917 ze dne 21. února 2008, doplnění zadání bylo schváleno usnesením zastupitelstva Moravskoslezského kraje č. 23/2012 ze dne 24. dubna 2008. Na základě schváleného zadání pořídil Krajský úřad Moravskoslezského kraje návrh ZÚR. Společné jednání k návrhu ZÚR (včetně vyhodnocení vlivů na životní prostředí) se uskutečnilo dne 30.10.2008 v Ostravě. Proběhla jednání s dotčenými orgány státní správy a veřejná projednání (26.10.2009, 17.2.2010, 30.6.2010), při nichž byly vzneseny námitky a připomínky, o nichž bylo rozhodnuto, resp. byly vyhodnoceny. V rámci veřejného projednání

ZÚR bylo posouzeno a vyhodnoceno celkem 27 námitek a 15 připomínek (jedna z připomínek byla uplatněna po zákonem stanovené lhůtě). ZÚR vydalo Zastupitelstvo Moravskoslezského kraje dne 22.12.2010 usnesením č. 16/1426 a jako opatření obecné povahy nabyly účinnosti dne 4.2.2011.

Soud v souladu s ustanovením § 101d zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) v rozsahu a v mezích návrhových důvodů přezkoumal napadené ZÚR.

Podle ust. § 101a odst. 1 věta první s. ř. s. je oprávněn návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí podat ten, kdo tvrdí, že byl opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen na svých právech.

Aktivní procesní legitimace navrhovatele je tedy založena na tvrzení o dotčení jeho subjektivních práv opatřením obecné povahy. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2010 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, v bodu 34. uvedl: „*Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude (...) dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekvantně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. Obecné podmínky přípustnosti návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. tedy lze formulovat jen ve velmi abstraktní rovině, neboť splnění podmínek § 101a odst. 1 s. ř. s. je v podstatné míře závislé na tom, jaké opatření obecné povahy je napadeno.*“

V dané věci navrhovatel jako obec a současně vlastník části pozemků na svém území namítá, že ZÚR v napadené části významně omezují či znemožňují vznik nových a rozšiřování stávajících lokalit určených pro stavby k rodinné rekreaci. Logicky a konsekvantně tak tvrdí dotčení své právní sféry. Je tedy nepochybné, že může být dotčen ZÚR jako souborem pravidel omezujících způsoby a možnosti využití pozemků. Jeho aktivní procesní legitimace v řízení je tedy dána.

Na tomto místě se krajský soud zabýval také námitkou odpůrce, že navrhovatel byl v průběhu přípravy ZÚR a v rámci projednávání návrhu zcela pasivní. Při posouzení této námítky krajský soud vycházel z judikátu NSS ze dne 16.11.2010 č.j. 1 Ao 2/2010-116, v němž dospěl NSS k závěru, že „*Skutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí (§ 101a a násl. s.ř.s.) neuplatnil námitky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy, jej nezavazuje práva takový návrh podat. Návrh proto nemůže soud pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích správního řízení odmítnout pro nedostatek procesní legitimace.*“ Dále v tomto rozsudku

NSS uvedl, že procesní aktivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními a její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud. Svůj názor na dopad navrhovatelovy pasivity v přípravném řízení ZÚR odůvodní soud níže.

Podle ust. § 101d odst. 1 s.ř.s. je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.

Zákonnost opatření obecné povahy soud zkoumá jednak z hledisek kompetenčních a procesních, a jednak z hledisek hmotněprávních, včetně proporcionality zásahů do subjektivních práv navrhovatele (viz přiměřeně rozsudek NSS ze dne 27.9.2005 č.j. 1 Ao 1/2005-98, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 740/2006 a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16.11.2010 č.j. 1 Ao 2/2010-116).

V uvedených intencích se krajský soud zabýval důvodností návrhu.

Nejprve se krajský soud zabýval námitkou překročení pravomoci odpůrce při stanovení napadeného regulativu. Podle ust. § 7 odst. 2 písm. a) stavebního zákona vydává zastupitelstvo kraje ZÚR v samostatné působnosti. Poměrně konkrétní úprava pravomoci odpůrce regulovat využití území kraje v ZÚR je obsažena dále v ust. § 18, § 19 a § 36 stavebního zákona. Z pohledu vymezení pravomocí odpůrce a orgánu místní samosprávy je rozhodující ust. § 5 odst. 4 stavebního zákona, podle kterého orgány kraje zajišťují ochranu a rozvoj hodnot území kraje, přitom mohou zasahovat do činnosti orgánů obcí jen v zákonem stanovených případech, a to pouze v záležitostech nadmístního významu; postupují přitom v součinnosti s orgány obcí. Pojem plocha nadmístního významu je pak vymezen ust. § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona tak, že je to plocha, která svým významem, rozsahem nebo využitím ovlivní území více obcí, popřípadě území více krajů. Ochrana určitých území z hlediska zachování přírodních, kulturních či civilizačních hodnot je bezpochyby nadmístního významu. Otázkou vymezení pravomoci a působnosti zastupitelstva kraje se v obdobné věci zabýval již NSS, a to v rozsudku ze dne 15.3.2012 č.j. 7 Ao 7/2011-54. NSS zde k nastolené otázce dospěl k závěru, že: *„Pokud tedy v určité konkrétní lokalitě, která je významná z hlediska ochrany přírody, byla již dosažena, či dokonce překročena, limitní hodnota počtu objektů k rodinné rekreaci, pak další nárůst nepřispěje k rozvoji rekreace v širším smyslu v území, ale naopak může způsobit degradaci jeho přírodních hodnot, a tím i negativně ovlivnit jeho využití z hlediska cestovního ruchu, což pak může mít ekonomický dopad na území celého okolního regionu, tj. na území více obcí. V těchto případech mohou mít lokality určené pro stavby k rodinné rekreaci nadmístní význam a jsou pak způsobilé být předmětem regulace v zásadách územního rozvoje. Pokud tedy odpůrce v Zásadách stanovil určitá pravidla pro stavbu objektů k rodinné rekreaci, činil tak v rámci své věcné působnosti.“* Krajský soud v posuzované věci neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se měl od závěrů učiněných NSS v citovaném rozsudku odchýlit. Námitku překročení pravomoci odpůrce proto neshledal důvodnou.

Další námitka navrhovatele směřovala k porušení požadavku subsidiarity a minimalizace zásahu do práv jednotlivců s dopadem na samosprávu obcí namítaným regulativem dotčených. Uvedená námitka (v návrhu uvedená pod bodem IV) je však zcela obecně formulovaná, v konstatační rovině a z jejího obsahu lze vyvodit pouze tolik, že meze subsidiarity a minimalizace zásahu jsou překročeny, pokud je znemožněn určitý legální typ ekonomické či stavební aktivity, který za srovnatelných podmínek jinde na území státu je běžně provozován a přípustěn. Takovouto formulaci žalobní námitky považuje krajský soud za nezpůsobilou soudního přezkumu, neboť má za to, že navrhovatel touto námitkou dostatečně nevymezil rámec soudního přezkumu, když neuvedl žádné konkrétní tvrzení, jímž by dokladoval, že v posuzované věci došlo k vybočení z mezí subsidiarity a minimalizace zásahu, neuvedl žádné místo na území státu, které má jinou úpravu ZÚR a přitom srovnatelné podmínky určující typ ekonomické či stavební aktivity. Krajský soud zdůrazňuje, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou a navrhovatelem vymezená námitka musí obsahovat také konkrétní skutková tvrzení, z nichž navrhovatel dovozuje porušení zákona. Soud není oprávněn nahrazovat projev vůle navrhovatele a vyhledávat namísto něj skutečnosti, které jsou pro návrhové tvrzení rozhodné. Takový postup by byl v rozporu s dispoziční zásadou a také se zásadou rovnosti účastníků řízení. Soud je naopak vázán vymezenými žalobními body a v jejich mezích přezkumává napadené rozhodnutí.

V další námitce navrhovatel označil napadenou část ZÚR za nepřezkoumatelnou s tím, že v odůvodnění ZÚR nejsou uvedeny konkrétní důvody, na jejichž základě byla učiněna taxativní regulace území. Krajský soud při posouzení důvodnosti této námitky vycházel ze závěrů, které učinil NSS v již zmiňovaném rozsudku ze dne 15.3.2012 č.j. 7 Ao 7/2011-54 ve věci jiného navrhovatele proti témuž odpůrci ve věci návrhu na zrušení totožných ZÚR. Návrh, který byl předmětem označeného rozsudku NSS, se mj. zabýval přezkumem ZÚR v textové části v bodě 94 věta „*Nepřipustit rozšiřování stávajících a vznik nových lokalit určených pro stavby k rodinné rekreaci ani zahušťování zástavby v těchto lokalitách*“. Jedná se tedy o zcela totožný regulativ, který se liší pouze tím, že se vztahuje k bodu 94 textové části vymezující krajinu leso-luční, zatímco nyní posuzovaná totožná věta se nachází v bodě 96, který vymezuje krajinu zemědělskou harmonickou. Stejně jako v případě posuzovaném NSS v označeném rozsudku je formulace napadeného regulativu vymezená v kapitole F bod 96 vztažena na všechny lokality patřící do krajinného typu „krajina zemědělská harmonická“. Jak uvedl již NSS ve svém rozsudku „*Takto vymezená prostorová působnost regulace je velmi obecná a ani z odůvodnění Zásad k tomuto bodu není zřejmé, jakých konkrétních území se zákaz týká. Odpůrce může regulovat lokality určené pro stavby k rodinné rekreaci, jsou-li nadmístního významu, ale pouze takovým způsobem, který nebude v navazujících fázích územního plánování vyvolávat pochybnosti, případně spory. Z takto obecně formulované regulace...není vůbec jasné, jakým způsobem by měl být tento bod specifikován a konkretizován v územních plánech měst a obcí, jak je uvedeno v odůvodnění Zásad*“. Krajský soud v posuzované věci ani v tomto ohledu neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se měl od citovaného závěru NSS odchýlit. Zdůrazňuje přitom naprostou identitu textu napadeného regulativu v posuzované věci, tj. pod bodem 96 kapitoly F, s regulativem uvedeným pod bodem 94 téže kapitoly, který byl rozsudkem NSS ze dne

15.3.2012 č.j. 7 Ao 7/2011-54 zrušen. Navrhovatelovu námitku, že napadený regulativ je nepřezkoumatelný, neboť v odůvodnění ZÚR nejsou uvedeny konkrétní důvody, na jejichž základě bylo k regulaci přikročeno, proto shledal krajský soud důvodnou.

Krajský soud se ztotožňuje s názorem odpůrce, že deklarovaná podpora rekreace a rozvoje cestovního ruchu zdaleka nemusí být v rozporu s regulativem omezení rozšiřování rekreační výstavby. Ze zcela obecného pohledu však mohou být při absenci bližšího odůvodnění nutnosti regulace takové výstavby vnímány uvedené části ZÚR jako tvrzení rozporná a pro následnou tvorbu územních plánů obcí, jichž se týkají, zmatečná. Právě v charakteru této vady napadené části ZÚR spatřuje krajský soud důvod, pro který navrhovatel mohl úspěšně napadnout ZÚR správní žalobou, aniž by vyčerpal možnost námitek v rámci správního řízení. Zcela obecná formulace napadeného regulativu mohla způsobit, že si navrhovatel dopad tohoto ustanovení na svá vlastní práva a povinnosti zejména v rámci samosprávné činnosti neuvědomil dříve. Je přitom nezpochybnitelné, že jako subjekt samosprávy je oprávněn znát důvody vymezeného regulativu zvláště, když tento svým charakterem dopadá na širokou veřejnost, nehledě na požadavek řádné správy věcí veřejných.

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud napadenou část ZÚR specifikovanou ve výroku tohoto rozsudku zrušil, neboť nebyla vydána zákonem stanoveným způsobem (§ 101d odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. v návaznosti na ust. § 101b odst. 4 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému navrhovateli vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplacení soudního poplatku ve výši 5.000,- Kč a z nákladů spojených s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Celkově činí odměna právní zástupkyně částku 6.800,- Kč. Celkové náklady navrhovatele v tomto řízení tedy dosahují částky 11.800,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud odpůrci k plnění lhůtu 30 dnů (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 160 odst. 1 o.s.ř.). Dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud odpůrce zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která navrhovatele v řízení zastupovala.

Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 28. února 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu